

seisnud ei oleks, ehl oleks tema juba siis püssi põesasse wissanud. Kui nature aega rändanud, ütles tema omale wiimaks: „Kuid a wõis in ta oodata, et sohe esimeses lirikuimõisas õiget leialsin? See olt ju vast esimene pitlast ridast.”

Teine käik wiis teda ploani järel ühesse laugemasse lirikülalasse, suurema hulga „liriku-tütretega”, Ennthal'isse, liriku-õpetaja Hendrichs'i juure. See kula, väga lenas pailas jõe kaldal, oma jõukate mojadega ja õitsewate aidadega näitas temal selle piidi raamits nii väga tulus olema, mida tema südames ländis, et seda nähes jälle õige lootus-rislas usaldus temale abiks tulsi: siin piidi tema elama, siin piidi teda näha saama!

Buhas, sahke lirikuõpetaja-maja näis teda nagu oma satuse alla soju futjuma ja sahke vastavõtmise lirikuõpetaja poolest aitas teda üle lõige argduuse. Siin, nii saangel linnast eemal, wõis tema ennast juba sellegiis muuks nimetada usaldada, kui tema töe poolest oli, ja nenda tulsi tema Ennethali lirikuõpetaja mojaesse kui seogi, kes palju majaperemehest, kui kuulsast mesilaste-pidajast kuulnud ja tema linnupuu-aida waatama tulnud, et omas veileses mõisas ka üht seegusust asutada wõlts. Lirikuõpetaja Hendrichs, kes oma mesilasi pea niisamati armaetas, kui oma lapsi, oli sohe walmis lõili linnupuu-pidamisest ära sele-

tama, ja tuetas oma seletusi ühe kuulsa firja peale selles osjas. Siis kutsus tema oma wõerast, temaga linnupuu-aida waatama tulsi, mis pool tundi maad sulast eemal olla, läks aga enne minemist veel nature ära, oma perekonda ja läigule kutsuma.

Büchner'i silda pessis langeb. Perekonda tegi peremees tagasi tulles wõeraga tuttawaks: „Siin näate Teie föiki minu omalheid, peale minu ainu poja, kes linnas foolis on. Minu abilaosa, minu tütreid Klara, Agnes, Anna ja Marie.” „Ritilu-tütreid”, pealtnähes umbes 16 tunni 22 aastat wanad, olivad lenad, prisked neitud, ruunged, tõmmufad, sini- ja sösar-silmised, aga seogi nerdest ei olnud üle kessmiste lastvu ja see, teda otsiti, ei olnud nende leskis.

Teine lihi läit! Mäidatud linnu-puudest ei näinud Büchner muidugi ühtigi ja waewalt luutis tema pruaga ja preislidega juustamist tarvilises woolus pidada. Ka siin kutsuti teda sahlest tagasi tulema, ja tema ruttas soju.

Möder ja wästnud pitlast läigust, raskest maha rõhutud teisest elsi-teest, wõttis tema peaegu ette, oma nurimisi riivid seisma jätkata ja ei suutnud mitu päätwa kolmandema tee peale aetuda. Seal sai tema ühel pääwal ühe firja tundmata käest, mis temale torraga lõisti taewast täis lootust ja õnne lahti tegi.